

Westphalia Barışı'nın İzinde Yeni Bir Dünya Ekonomik Düzeni

Helga Zepp-LaRouche

14.10.2008

Bu konferans öyle bir zamanda toplanmaktadır ki, eski "globalizme alternatif yok" tezinin savunucuları korkuyla bu globalizasyonun erime sürecinin ortasında olduklarını farkettiler ve öyle olayların zincirleme bir reaksiyonunun ortasında kaldılar ki, bunlar dünya üretim ve ticaretini kısa sürede durdurabilir.

Bu nedenle, Cumhurbaşkanı Sarkozy'nin geçen Cumartesi Alman, İtalyan, İngiliz hükümet başkanları ve AB yöneticileriyle yaptığı toplantı doğru yönde atılmış önemli bir adım olup, Sarkozy burada 1944'te Başkan Franklin Roosevelt'in Bretton Woods'taki toplantısından örnek alınarak bir uluslararası konferansın toplanması çağrısı yapmış, böylece yeni bir finans yapısı için temellerin konulmasını önermiştir. Hiçbirşey bundan daha acil değildir. Ancak bunun G-14'ler denen ülkelerin toplantısı olarak kalmasının zamanı çoktan geçmiş olup, başkalarının yanısıra Çin, Hindistan, Brezilya ve Güney Afrika da sürece dahil edilmelidir.

Bugün en önemlisi teorik temel ve prensiplerde ortak bir anlayışa varmak olup, ancak böyle yeni ve başarılı bir finans mimarisi inşa edilebilir. Eğer hedge fonları ve menkul kıymetler şirketleri ile ilgili birkaç "yeni kuralın" konmasının, bankalar düzene sokulana dek Maastricht Anlaşması'nın askıya alınmasının ve başarısız şirket yöneticilerinin zararlarının telafisinin yeteceğini düşünen varsa yanılıyor.

Eğer dünya çöküş ve 14.y.y. (Avrupa Ortaçağ'ındaki) gibi yeni bir Karanlık Çağ'a girmek istemiyorsa, yeni bir finans sistemi, niteliksel olarak bu başarısız küreselleşmeden farklı paradigmalara üzerine kurulmak zorundadır. Sadece ilk göze çarpan kaba çarpıklıkları ortadan kaldırarak, eski usul kar maksimizasyonuna en hızlı geri dönüş çabası, ancak felaketle sonuçlanır.

14. y.y.'nin finans çöküşüne ve onu müteakip gelen karanlık çağa paralel benzerlikler gözden geçirmeye değer: O zamanlar Bardi, Peruzzi, ya da Accaiuoli gibi banker aileleri hemen hemen tüm ekonomiyi ellerine geçirmişler, finanstaki İngiltere kralının sarayına, aristokrasiye, ordulara, tarıma, ticarete dek her yerde hakim olmuşlar ve sadece maksimum karı güderek, kamu menfaatine asla bakmaksızın çalışmışlardı. Sonuçta kamu öyle yağmalandı ki, ona hayat veren herşey elinden alındı. Aynı kanser gibi işleyip, onun gibi konakçı kurbanı sömürüp tükettiler, ve hasta öldü. Nihayet İngiltere Kralı 3. Edward biriken borçları ödemeyi reddetti: Bu, yükten çökmüş devenin belini kıran son arpa tanesi oldu; bankerler ardarda iflas etti.

Bunu uygarlığın çöküşü izledi ve bu süreçte dünyanın Hindistan - İzlanda arasındaki bölümünün 1/3 nüfusu kırıldı. Kara veba, bereketsiz ürünler, açlık, boş inan, cadı avları ve Kendilerini Kırbaçlayanlar (gibi sapık tarikatlar, ç.n.) hep birlikte bir çöküşü getirdiler; buna "Yeni Karanlık Çağ" dendi. Ressam Hieronymus Bosch'un tablolarında bu döneme hakim delilik çok canlı resmedilmiştir.

Globalizm çağında yatırım bankaları, hedge fonları, özel şirketler, bilgisayar çağındaki gelişmeler nedeniyle şüphesiz daha büyük ve karmaşık yapılar olmuşlardır. Gerçi bunlar "küresel" olarak iş yapıyorlarsa da, prensipler aynı kalmıştır: Az kaynakları kontrol ederek maksimum kar elde etme. "Ucuza al, pahalıya sat" ilkesi, ve "hissedarlar toplumu"nun maksimum kar arayışı, bir yandan yüzlerce Dolar milyarderi ve 10 milyon Dolar milyoneri ortaya çıkarmışken, öte yandan da milyarlarca insan insan hayatı için gerekenin altında standartlarda yaşamaktadır.

Dahası, Allan Greenspan'ın "yapıcı finans enstrümanları" nı icadından beri devasa rakamlar ortaya çıkmış olup, bunların telaffuzu astronomik ölçekleri hatırlatmaktadır: Trilyon, katrilyonlar. Bu konuda, özellikle borsa dışı menkul değer ticareti dikkate alındığında saydamlık olmadığı için, hiçbir hükümet ya da merkez bankası da net bir bilgiye sahip değildir.

Son zamanlarda, özellikle ABD'de mortgage krizi denen şeyin patladığı son 14 ay içinde, birçok simsar bu 16 haneli "birikimlerin" çoğunun aslında "zehirli atık" olduğunu anladı. Fransız dergisi "Marianne" kısa süre önce EIR tarafından açıklanan kimi rakamları yayınlamış: 1.400 trilyon Dolarlık türev piyasa birikimleri ki, bu dünya ekonomisinin toplam gayrisafi hasılasının 50 katı demektir. Bu kağıtlara üzerinde yazan değerlerin %100'ünü vermek (ki ABD hükümeti şimdi Paulson planıyla bunu yapmaya çalışmaktadır ve şu an için rakam 700 milyar Dolar'dır, ama hızla büyümektedir) ancak dünya sisteminin hızlı bir hiperenflasyon içinde parçalanmasına neden olur. Almanya'da 1923'te olmuş hadiseler şimdi dünya çapında ortaya çıkabilir!

Hırsları gözlerini karartmış tefecilerin bu görkemli kifayetsizliğini dikkate alırsanız, bu işin baş günahkarları, artık mortgage borçlarının olduğu gibi halka yansıtılmasının mortgage ve gayrimenkul piyasasını çökerteceğini anlamış olmalılar. Bunun için faiz oranlarının artması yeter. Şu da onlara aşık ki, hiperenflasyon halkın çoğunun birikimleri ve hayat standardını yokedecek ve bu kez görülmemiş bir kıtlık tehlikesi başgösterecektir. Eğer bu problem derhal doğru prensipler etrafında yeniden örgütlemeye çözülmezse, insanlığı yeni bir karanlık çağa götürerek milyarlarla kurban alma tehlikesi içermektedir.

Artık şu çok iyi belgelenmiş bir hakikat ki, eşim Amerikalı ekonomist Lyndon LaRouche, uzun süredir ve her kırılma anında doğru şekilde bu finans sisteminin hızlanarak çöküşe gittiğini görmüş, bunun temelinde varsayım hatalarının olduğunu söylemiştir. Bu hatalardan kimileri 1950'ler ABD'sinde tüketim toplumuna geçiş, 1971'de Nixon tarafından Bretton Woods sabit kur sisteminin kaldırılışı, 1987 ve '97'deki piyasa çöküşleridir. 25 Temmuz 2007'de, mortgage krizi patlamadan 3 gün önce, şimdi ünlü olmuş bir İnternet-TV yayınında LaRouche finans sisteminin çöktüğünü ve tamamen iflas ettiğini açıklamış, artık bundan sonra sadece değişik iflas şekillerinin birbiri ardına patlak vereceğini bildirmiştir.

Bunu hatırlatıyorum, zira insanlık için bu denli tehlikeli bir durumda, onlarca yıl önceden problemi doğru analiz eden bir iktisatçının çözüm önerilerini dinlemek mi, yoksa kısa süre öncesine dek krizin sistemik özelliğini reddeden .. "en kötüsünü atlattık" diyenleri dinlemek mi daha iyidir?

1944 Bretton Woods'tan modellenen böyle bir acil konferans uzun süredir L. LaRouche'ça önerilmekte olup, yalnız o Franklin Delano Roosevelt'in kastettiği Bretton Woods konseptini önermektedir. Bu temelde Keynesci bir sistemdi ve Roosevelt'in ölümünden sonra Truman'ca hayata geçirildi. Roosevelt bununla İngiliz sömürcülüğünü ebediyen tasfiye etmeyi amaçlamıştı. İşte Roosevelt'in bu amacı da bugün yeni Bretton Woods'a dahil edilmelidir.

Bu yeni sistemin güvenilirliği ve tutarlılığı açısından lider güçler ABD, Rusya, Çin, ve Hindistan bir uluslararası temsil grubu çekirdeği oluşturmalı ve bu, Westphalia Barışı'nın izi ve ruhunu izleyerek, çok kültürlü ve çok uluslu bir kredi sistemine karar vermeli, öte yandan mevcut para-finans sistemi de esaslı bir iflas prosedürüne sokulmalıdır.

İşte yukarıdaki ödevlerin çokluğu nedeniyle düzenleme sadece hedge fonları ve gayrimenkul şirketleri için "yeni kurallar" dan ibaret olamaz. Bunun yerine finans sistemi esaslı bir iflas prosedürüne sokulmalıdır. Borçların çoğu ve spekülasyon kazanç doğuran yükümlülükler iptal edilmelidir. Sonra sabit kur oranlarına ve üretim yatırımı için kredi veren ulusal bankalara dayanan bir sistem kurulmalıdır.

Reorganizasyonun başarısının anahtarı, yeni sistemin bir kredi sistemi olarak Amerikan anayasasına dayalı bir hukuka göre yerini tanımlamasıdır. Bu hukukun ilk örneği ABD Hazine Bakanı Alexander Hamilton ve onun kurduğu Amerikan Ulusal Bankası'dır. Amerika'da hükümet Hazine kanalıyla ve Kongre'nin verdiği yetkiyle kredi verebilir, bu da yasal ödeme araçları çıkararak olur.

İkinci kredi usulü uluslararası anlaşmalar yoluyla; bu da Kongre'ce onaylanır. Bu nedenle ABD ve diğer lider ülkelerin bu tür anlaşmaları dönüş noktası olacak, buradan giderek büyüyen krize alternatif çıkacaktır. Eğer bir grup temsil yetkisini haiz ülke, yeni bir kredi, gümrük ve ticaret anlaşmaları sisteminde anlaşır, işte bu yeni bir "Bretton Woods sistemidir" ve hergün tehlikesi

büyüyen bir kaosa yuvarlanma ihtimalini engellemek için son şanstır.

Yeni sistem, çöken "küreselleşme" sistemine göre temelden değişik prensiplere dayalı olmalıdır. Kalifiye işler ve üretim kapasitelerinin "ucuz işgücü" ülkelerine kaydırılması, düşük ücretler, kötü altyapı, düşük vergiler ve düşük hayat standardı ne sanayi ülkelerine ne de gelişen ülkelere yaramadı. Örneğin ABD, bu politika sonucu artık orta ölçekte sanayilere sahip değildir; öte yandan Çin, ABD'ye ihraç için birçok şey üretirken, kendi milli üretim girdilerini ihracat gelirleriyle karşılayamamaktadır.

Böylece, Çin'de son yıllardaki yüksek büyüme oranlarına karşın, halkın %70'i fakirlik şartlarından kurtulamamış, Çin ihracat malları için yeterli gelir alamamış; bununla ne ucuz işgücü ne de toplumun yeniden üretimi için gerekli giderleri karşılayamamıştır. Ve sadece Çin'in ABD ve başka yerlerdeki ihracat pazarları tehlikeye düşmemiş, ama krizin derinleşmesi ihracat gelirlerinin birikmiş döviz rezervlerinde değer kaybı yoluyla yokolması tehlikesini de getirmiştir.

İşte bu birçok ülke için küreselleşme koşullarında "piyasa fiyatlarının" onları nereye götürdüğünü gösterir; özellikle de çeşitli monokültür üretimlerine maruz kalmış ülkeler için (bunlar için ulusal ekonomi fiilen bir yağmacı birikim demektir). Bu nedenle yeni sistemde "adil fiyatlar" oluşturulmalı, bu sadece koruyucu gümrük hadleriyle tarım ve sanayi için güçlü ve korunmuş bir iç pazar yaratmakla kalmamalı, aynı zamanda optimal bir sağlık ve eğitim hizmetinin masraflarını da gözönüne almalıdır.

Serbest ticaretçilerin çılgın ve artık çökmüş varsayımlarının tersine, bir toplumda zenginlik üreten kaynak sadece insanın yaratıcı gücüdür. Bu, yeni bilimsel ilkelerin keşfi, evrenin yeni kurallarının keşfi yoluyla ona sürekli yeni üretici güç verir. Bilimsel ve teknolojik bilgi, üretim sürecine uygulandığında emeğin üretkenliği ve üretim yetisi artar, bu da hayat standardı ve ortalama ömrü artırır.

Avcı-toplayıcı dönemin dünyasında birkaç milyon insan nüfusunun bugünün 6,5 milyarlık nüfusuna ulaşması keşfedilen evrensel ilkelerin üretime uygulanmasının, üretimi, araştırma masraflarına ve uygulama yatırımlarına nazaran, defalarca kat daha artırdığının delilidir. Şüphesiz gelişmenin temel ilkesi ihtiyaçtır; gelişimin her aşamasında doğal kaynaklar kıttır; ancak yeni keşiflerle yeni kaynaklar bulunabilir.

İnsan yaratıcılığı, bu nedenle izafi potansiyel nüfus yoğunluğu artışının motorudur; bu da insan ırkının uzun süreli bekasının vazgeçilmez önkoşullarındandır. Bu nedenle izafi potansiyel nüfus yoğunluğu artışı ekonomi politik kararların sağlıklılığına da bir ölçüttür....

Yeni sistem paradigması, insani yaratıcılığı maksimum teşviği merkezine almalıdır. Kamu refahına yönelik her millet, tüm vatandaşlarının yaratıcı güçlerini, sonra da çocuk ve gençlerinkini teşviği en doğal kendi faydası olarak görecektir. Böyle bir tavrın desteklediği bilimsel ve teknolojik gelişmeler sadece, "bilim hızlandırıcıları" olarak ekonomiye hızlandırıcı etki yapmakla kalmayacak, ayrıca (Vernadsky'nin tabiriyle) Noösfer'in (Akılküre) evrendeki etkisini artıracaktır. Bu da insan ırkının "gelişiminin" önünü açacaktır.

Yeni Bretton Woods Westphalia Barışı ilkeleri üzerine kurulmalıdır. Bu barış 1648'de Avrupa'da 150 yıllık bir savaş dönemini bitirdi; 30 Yıl Savaşları da buna dahildir. Bu anlaşmanın en önemli ilkesi (ki uluslararası insan hakları bunlara dayalıdır), barış için tüm dışpolitikanın derhal "diğerinin çıkarı"na yöneltilmesidir. Çatışan taraflar anladılar ki, eğer savaş devam ederse (ki bu savaş Avrupa'nın geniş bölgelerini yerlebir etti) geriye zaferi kutlayacak hiçkimse kalmayacaktır.

Daha önceleri Cusa'lı Nicholas 15.y.y.da uluslararası hukukun felsefi temellerini attı; özellikle de, makrokosmos'ta uyumun ancak, mikrokozmoslar, mümkün olan en iyi şekilde gelişirse olabileceğine ve diğer mikrokozmosların gelişimini de bunun için kendi çıkarları görmeleri gerektiğine işaret etti. Buna göre, Dünya'da barış ancak, tüm milletler kendileri ve vatandaşlarının potansiyelini kavrayabilirlerse, ve aynı anda birbirlerinin gelişimini de teşvik ederlerse olabilecektir. Bu görüş üzerine John Quincy Adams kendi dışpolitikasını oturtmuştur: Bağımsız

cumhuriyetlerden oluşan bir Prensipler Topluluğu kurulmalıdır, burada yüksek insanlık menfaatleri üyeleri bağlar.

Biz şimdi tarihte bir noktaya geldik ve burada bir meydan okumayla karşılaşıyoruz. Aynısıyla Alexander Hamilton Federalist Yazılar'ın zamanında ABD bağlamında karşılaştığını belirtmiştir: Acaba biz kendimizi, insan onuru için işleyen bir hükümet ve siyasal düzene hizmete verebilme yetisine sahip miyiz? Yalnız bu kez bu tüm dünya içindir. İnsanlığın toptan çöküşünün açıkça karşımızda belirmediği bu noktada, biz basitçe ve birlikte dünyaya Yaradılış ve evrenin kanunlarıyla uyumlu politik ve ekonomik bir düzen verebilir miyiz?

Bence, evet verebiliriz. Ve bu, hem ferdin hem de tüm insanlığın görevidir!

Kaynak:

Helga Zepp-LaRouche at Rhodes Conference: "For a New World Economic Order", 14 Oct 2008

<http://larouchepac.com/news/2008/10/14/helga-zepp-larouche-rhodes-conference-new-world-economic-ord.html>

For a New World Economic Order In the Tradition of the Peace of Westphalia -